

Arrest

nr. 122 794 van 22 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 december 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 januari 2014 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 juli 2013 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart, dit in functie van haar hoedanigheid van een familielid van een Belgische onderdaan.

1.2. Op 10 december 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer

dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissingen werden verzoekster betekend op 19 december 2013.

De thans bestreden bijlage 20 is gemotiveerd als volgt:

"(...) De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(. . .)

3° worden de wachtuitkeringen-de overbruggingsuitkering niet in aanmerkinggenomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan worden bewijzen aangebracht dat hij een werkloosheidsuitkering heeft ontvangen voor de periode februari 2013 - augustus 2013. Gezien er eveneens een bewijs werd voorgelegd dat de Belgische onderdaan vrijgesteld is van het zoeken naar werk, wordt deze werkloosheidsuitkering in overweging genomen. Echter, de verkregen inkomsten uit deze werkloosheidsuitkering zijn ontoereikend. Immers, het gemiddelde netto-inkomen voor de maanden februari 2013 tot augustus 2013 bedroeg ongeveer 831 euro. Aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België 10Cl0 euro bedraagt, ligt het inkomen van de Belgische onderdaan voor zichzelf alleen al onder deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit 'veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als de Belgische onderdaan te garanderen. Bijgevolg is het risico reëel dat betrokkenen ten laste zullen vallen van de Belgische openbare overheden. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. 'Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af."

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *"doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft"*.

2.1. Verzoekster betoogt als volgt in haar synthesememorie:

"Gelet op het inleidend verzoekschrift dd. 24.12.2013;

1. Met betrekking tot het eerste en enige middel: Schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht

De referentiepersoon Mevrouw D.A. (Belgische) brengt de bewijzen bij van voldoende bestaansmiddelen, maar deze worden zonder meer afgewezen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is frappant dat er geen rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden in deze zaak.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak."

2.2. Uit bovenstaand betoog kan enkel worden afgeleid op welke wijze verzoekster de zorgvuldigheidsplicht geschonden acht door de bestreden bijlage 20. Het middel is derhalve onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van de motiveringsplicht.

2.3. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Verzoekster gaat totaal niet in op de motieven van de bestreden bijlage 20. Ze voert aan dat er geen rekening werd gehouden met de concrete omstandigheden van de zaak, maar verzuimt ze te

concretiseren. Met haar algemeen betoog toont verzoekster geen schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA